

HARRY HOLE JE SPÄT

**JO
NESBO**
SMÄD

IKAR

JO NESBO SMÄD

Preložil Jozef Zelizňák

IKAR

JO NESBØ

Torsten

Copyright © 2017 by Jo Nesbø

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © 2017 by Jozef Zelizňák

Jacket design © 2026 by Emil Křížka

Slovak edition © 2017, 2026 by Ikar

ISBN 978-80-575-0812-0

PROLÓG

Díval sa do bieleho prázdna.

Pozeral sa takto už takmer tri roky.

Nikto ho nevidel a on nevidel nikoho. S výnimkou chvíľ, keď sa otvorili dvere a prievan vysal dosť pary, aby na okamih zahliadol nahého muža. Potom sa dvere znovu zatvorili a všetko opäť zahalila hmľa.

Kúpele sa čoskoro zatvárajú. Sedí tu sám.

Pevnejšie si utiahol biely froté župan, vstal z drevenej lavice a vyšiel von. Prešiel okolo osirelého bazéna do šatne.

Nijaký šum v sprchách, nijaké rozhovory v turečtine ani suchot bosých nôh po kachličkách. Študoval si tvár v zrkadle. Dotkol sa jazvy, čo mu ešte zostala po poslednej operácii. Chvíľu mu trvalo, kým si zvykol na svoju novú tvár. Prstom si prechádzal po krku, po hrudi, zastal na začiatku tetovania.

Odomkol si skrinku a na ešte mokrý župan si obliekol nohavice aj kabát. Zaviazal si šnúrky. Opäť sa ubezpečil, že je sám, a prešiel k skrinke so zámkom, na ktorej bola modrá škvrna. Naľukal číslice 0999. Odložil zámku a otvoril dvierka. Chvíľu obdivoval veľký a krásny revolver, potom ho vzal za červenú pažbu a strčil si ho do vrečka. Otvoril aj obálku. Kľúč. Adresa a podrobnejšie informácie.

V skrinke však ležalo ešte čosi.
Čierny železný predmet.
Skúmal ho na svetle, fascinovaný prácou kováčov.
Bude ho musieť umyť a poriadne vydrhnúť. Už cítil vzrušenie, že ho čoskoro použije.
Tri roky. Tri roky v bielom prázdne, v púšti bezobsažných dní.
Je čas. Prišiel čas napiť sa života.
Čas na jeho návrat.

Harry sa prudko strhol. Hľadel do šera spálne. Zasa to bol *on*, vrátil sa, je tu.

„Niečo sa ti snívalo, drahý?“ Pokojný šepot plný lásky.

Pozrel sa na ňu. Jej hnedé oči ho študovali. Prízrak postupne vybledol a zmizol.

„Som tu,“ povedala Rachel.

„A ja som tu,“ odvetil.

„Kto to bol dnes?“

„Nikto,“ zaklamal a pohladkal ju po líci.

Harry zatvoril oči. Počkal, kým si nebol istý, že spí. Až vtedy ich opäť otvoril. Skúmal jej tvár. Teraz ho už naozaj videl v lese. V močiaroch zahalených bielou hmlou. Zdvihol ruku a namieril na Harryho. Zbadal vytetovanú tvár diabla na jeho odhalenej hrudi. Potom hmľa zhusťla a zmizol. Zasa zmizol.

„A ja som tu,“ zašepkal Harry Hole.

PRVÁ ČASŤ

1/

Streda večer

V bare Jealousy nesedeli takmer nijakí hostia, no aj tak sa tu nedalo dýchať.

Mehmet Kalak sledoval párik pri barovom pulte, ktorému nalieval víno do dvoch pohárov. Štyria hostia. Tretí chlap sedel v rohu sám a usrkával si drobné hltý zo svojho pollitra. Štvrtému patrili kovbojské čižmy vystrčené spoza jednej z lavíc, kde tmu tvár občas osvietila žiara mobilného telefónu. Štyria hostia o pol dvanástej v septembrový večer v najživšej barovej štvrti Grünerløkka. Bola to mizéria a takto to nemohlo pokračovať.

Občas sa sám seba pýtal, prečo sa vzdal miesta šéfa baru v najtrendovejšom hoteli mesta, aby celkom sám prevzal ošúchaný podnik s prepitou klientelou. Možno veril, že zvýšením cien vymení starých hostí za tých, ktorých chcú všetci: strednú generáciu, solventných a bezproblémových obyvateľov štvrte. Možno po rozchode s priateľkou potreboval miesto, kde by sa upracoval na smrť. Asi sa mu ponuka úzerníka Daniala Banksa zdala výhodná, keď mu banka zamietla úver. Alebo to bolo jednoducho tým, že v Jealousy rozhodoval o hudbe, čo budú hrať, on a nie idiotský riaditeľ hotela, ktorý poznal jedinú melódiu, cinknutie pokladnice. Podarilo sa mu bez problémov vyhnať z dverí starú klientelu, ktorá

sa veľmi rýchlo udomácnila v lacnom bare o tri bloky ďalej. So získaním novej to už bolo zložitejšie. Zrejme bude musieť prehodnotiť koncept. Jeden televízor, kde dávajú len tureckú ligu, určite nestačí na to, aby mohol podnik nazývať športový bar. A na hudobnom poli ho čakajú isté klasiky v podobe U2 alebo Springsteena pre pánov a Coldplay pre dámy.

„Nebol som na mnohých rande cez tinder,“ vysvetľoval Geir, keď vrátil pohár s bielym vínom na barový pult. „Človek tam skutočne narazí na kadekoho.“

„Naozaj?“ spýtala sa žena a potlačila zívnutie.

Svetlé vlasy mala ostrihané nakrátko. Štíhla. Tridsaťpäť rokov, uvažoval Mehmet. Rýchle, trochu hektické pohyby. Unavené oči. Priveľa pracuje a chodí cvičiť v nádeji, že si tým v tele vytvorí dosť energie. Márne.

Mehmet sledoval, ako Geir berie pohár troma prstami za stopku, ako to robievajú ženy. Na svojich nespočetných rande cez tinder si zásadne objednával to isté, čo jeho partnerka, či to bola whisky, alebo zelený čaj. Chcel im tým dať najavo, že sa zhodujú aj v tejto oblasti.

Geir si odkašľal. Ubehlo šesť minút, odkedy vstúpila do baru. Mehmet vedel, že prechádza do útoku.

„Si krajšia než na profilovke, Elise,“ skúsil Geir.

„Už si to spomínal, ale ďakujem.“

Mehmet čistil pohár a tváril sa, že nepočúva.

„Prezraď mi, Elise, čo v živote hľadáš?“

Zúfalo sa usmiala. „Muža, ktorému nejde len o výzor.“

„Elise, absolútne s tebou súhlasím. Dôležité je to, čo človek skrýva vo svojom vnútri.“

„Len žartujem. Na profilovke som krajšia, a keď sa to tak vezme, aj ty, Geir.“

„Haha,“ sklopil zrak do pohára. „Väčšina ľudí si vyberá fotografiu, na ktorej vyzerá dobre. Takže hľadáš muža. Akého muža?“

„Takého, ktorý zostane doma s tromi deťmi.“ Pozrela sa na hodinky.

„Haha.“ Pot sa mu zjavil nielen na čele, ale aj na celej oholenej lebke. A čoskoro mu vyrazí aj pod pazuchami čiernej košeľe strihu *slimfit*. Zvláštna voľba, keďže Geir nebol ani *slim*, ani *fit*.

Potočil pohár na stopke. „To je presne môj štýl humoru, Elise. Mne zatiaľ stačí ako rodina môj pes. Máš rada zvieratá?“

Tanrim, nezahodí karty? uvažoval Mehmet.

„Keď stretnem svoju osudovú ženu, budem cítiť, že je tá pravá, tu... a aj tu.“ Usmial sa, stíšil hlas a ukázal si do rozkroku. „To však musí človek najprv zistiť. Čo povieš, Elise?“

Mehmeta striaslo. Geir stavil všetko na jednu kartu a jeho sebavedomie utrpí ďalší úder.

Žena odstrčila pohár s vínom a predklonila sa. Mehmet musel nastražiť uši, aby počul: „Geir, sľúbiš mi jednu vec?“

„Samozrejme.“ Pohľad aj tón natešeného psa.

„Teraz vstanem a odídem, no predtým mi sľúbiš, že ma už nikdy nebudeš kontaktovať.“

Mehmet s uznaním konštatoval, že Geirovi sa podarilo vyčarovať na tvári úsmev. „Samozrejme.“

Žena sa opäť zaklonila. „Nevyzeráš ako stalker, ale pochop, mám za sebou niekoľko zlých skúseností. Jeden z chlapcov ma začal sledovať. Vyhrážal sa mojim partnerom. Verím, že rozumieš, ak som teraz ostražitá.“

„Chápem.“ Geir dopil víno na jeden hlt. „Ako som hovoril, vo svete sa pohybuje kopa idiotov. Nemaj však strach, v podstate ti nič nehrozí. Z pohľadu štatistik je u muža štyrikrát vyššie riziko než u ženy, že ho zavraždia.“

„Geir, ďakujem za víno.“

„Ak by niekoho z nás troch...“

Mehmet rýchlo odvrátil zrak, keď sa Geir naňho pozrel.

„... mali dnes v noci zavraždiť, tvoj kurz je jeden k ôsmim. Alebo počkaj, musíš to vydeliť...“

Vstala. „Verím, že ti to vyjde. Maj sa fajn.“

Po jej odchode Geir chvíľu civel na svoj vínový pohár a prikyvoval do rytmu *Fix You*, akoby chcel presvedčiť Mehmeta a prípadných ďalších svedkov, že to už vôbec nerieši. Tá žena bola len trojminútová popová pesnička, na ktorú človek rovnako rýchlo zabudne. Potom vstal a bez slova odišiel. Mehmet sa poobzeral po bare. Zmizli aj kovbojské čižmy a chlap s pomalým pollitrom. Zostal sám. A kyslík sa vrátil. Vzal telefón, aby zmenil playlist na ten svoj. Bad Company. Účasť Free, Mott The Hoople a King Crimson garantuje kvalitu. Paul Rodgers na mieste vokalistu je čerešničkou na torte. Mehmet pridal hlasitosť, až poháre za pultom začali štrngañ jeden o druhý.

Elise kráčala po ulici Thorvald Meyers gate medzi jednoduchými štvorposchodovými domami, v ktorých kedysi bývala robotnícka trieda v chudobnej časti chudobného mesta. Teraz tu štvorcový meter dosahoval londýnske a štokholmské ceny. Septembrové Oslo. Konečne sa do mesta vrátila tma. Skončili sa krátke, iritujúco svetlé letné noci s hysterickým, veselým, prihlúplym rozkvetom života. V septembri získavalo Oslo svoje skutočné ja: melancholické, rezervované, efektívne. Solídna fasáda, ale aj tmavé miesta a tajomstvá. Takto sa ľudia vyjadrujú aj o nej. Pridala do kroku, vo vzduchu už cítila dážd'. Sprcha z božieho kýchnutia – tak to nazval jeden z jej dejtov v snahe byť poetický. Skončí s tindrom. Hneď zajtra. Stačilo. Dost' bolo nadržaných chlapov s pohľadom, pri ktorom sa už v bare cítila ako štetka. Dost' šibnutých psychopatov a stalkerov, ktorí sa na ňu prisali ako kliešť a vysávali z nej čas, energiu aj pocit istoty. Dost' pateckých zúfalcov, pri ktorých si pripadala ako jedna z nich.

Dejting cez internet je vraj nový spôsob ako spoznať ľudí. Človek sa už vraj nemusí hanbiť, všetci to robia. Nie je to pravda. Ľudia sa zoznamujú v práci, v čitárni, prostredníctvom kamarátov, v posilňovniach, v kaviarňach, v lietadle, v autobuse či vo vlaku. Stretávajú sa tak, ako sa človek má stretávať. Na nič sa nehrajú, nie sú pod tlakom a vďaka tomu im zostáva romantická ilúzia o nevine, čistote a priazni osudu. Chce tú ilúziu. Vymaže si konto. Už si to hovorí dlhšie, dnes večer to však konečne urobí.

Prešla cez Sofienberggata a vytiahla kľúč, aby odomkla bránu vedľa malého obchodíka so zeleninou. Otvorila dvere a vošla do tmy schodiska. Zmeravela.

Boli dvaja.

Oči si niekoľko sekúnd privykali na tmu. Až potom pochopila, čo držia. Obaja muži s rozopnutými nohavicami v ruke zvierali svoj pohlavný orgán.

Ustúpila. Neobzrela sa. Len sa ticho modlila, aby nikto nestál aj za ňou.

„Kurvaprepáč.“ Nadávku aj prejav ľútosti spojené do jedného slova vyslovil mladý hlas. Môže mať osemnásť, možno dvadsať rokov, hádala Elise. Nie je triezvy.

„Haló!“ vybuchol druhý do smiechu. „Oštal si mi topánky!“

„Zľakol som sa!“

Elise si pevnejšie utiahla plášť a obišla chlapcov, ktorí sa opäť otočili k stene. „Toto nie je pisoár,“ povedala na rozlúčku.

„Pardon, bolo to urgentné. Naposledy, dobre?“

Geir sa náhlil po ulici Schleppegrells gate. Premýšľal. Mýlil sa, že kombinácia dvoch mužov a jednej ženy dáva žene šancu jeden k ôsmim, že ju zavraždí. Rovnica je trochu zložitejšia. *Všetko* je vždy trochu zložitejšie.

Prekrižoval ulicu, keď ho čosi donútilo, aby sa obzrel. Asi päťdesiat metrov za ním kráčal chlap. Nebol si istý, ale nestál predtým na druhej strane ulice a neštudoval výklad, keď Geir vychádzal z baru Jealousy? Pridal do kroku východne smerom k športoviskám Dælenengy a k čokoládovej fabrike. Na ulici bolo pusto. Ticho rušil iba autobus, ktorý očividne išiel pred časovým rozpisom a teraz čakal na zastávke. Geir sa obzrel. Chlap tam ešte bol, udržiaval si rovnaký odstup. Geir sa bál tmavých ľudí a vždy sa im vyhýbal. Teraz naňho dobre nevidel. Vychádzal z bielej, gentrifikovanej štvrte do časti mesta, kde bývalo viac sociálnych prípadov a prisťahovalcov. Geir už videl bránu svojho domu. Otočil sa a vtom zbadal, že chlap sa rozbehol. Geir sa s vedomím, že má v päťach Somálčana s traumou z Moga-diša, rozbehol tiež.

Geir nebehal roky a pri každom dopade päty na asfalt mu zabrnelo v mozgu a svet pred ním sa rozochvel. Dobehol k svojmu vchodu, na prvý pokus trafil kľúčom do zámkov, vbehol dnu a zabuchol za sebou ťažkú drevenú bránu. Oprel sa o vlhkú stenu a cítil, ako ho v pľúcach páli vzduch a v stehnách kyselina mliečna. Vrátil sa k bráne a vyzrel na ulicu cez horné okno. Nikoho nevidel. Možno to predsa len nebol Somálčan. Geir sa rozosmial. Neskutočné, ako človek zneistie, keď sa chvíľu rozpráva o vraždách. A čo to Elise hovorila o tom stalkerovi?

Geir odomykal byt a ešte zhlboka vydychoval. Vytiahol si z chladničky pivo a zbadal, že v kuchyni je otvorené okno. Zatvoril ho, vošiel do pracovne a zažal lampu.

Stlačil kláves na počítači a dvadsaťpalcový monitor sa rozsvietil.

Otvoril si *pornhub* a dal vyhľadávať výraz *french*. Prechádzal fotografie, kým nenarazil na ženu s Elisinou farbou vlasov a rovnakým účesom. Byt mal tenké steny, a tak zastrčil

do počítača slúchadlá, až potom dvakrát klikol na obrázok. Rozopol si nohavice a stiahol si ich po kolená. Žena sa tak málo podobala na Elise, že Geir radšej zatvoril oči a sústredil sa na jej vzdychy. Predstavoval si Elisine úzke, trochu prísne pery, posmešný pohľad a slušivú, no o to viac sexi blúzku. Nikdy nemal šancu. Nikdy. Len takto. Vtedy sa zarazil. Otvoril oči. Pustil si vtáka a v závane vetra od dverí sa mu zježili chlpy na chrbte. Od dverí, čo za sebou určite zatvoril. Zdvihol ruku, aby si sňal slúchadlá, ale už vedel, že je neskoro.

Elise založila bezpečnostnú retiazku, odkopla topánky do kúta a ako vždy pohladkala fotografiu seba s neterkou Ingild, zastrčenú za zrkadlom. Netušila, čo ten rituál znamená. Očividne si ním iba pokrývala hlbokú ľudskú potrebu. Tak ako si ľudia rozprávajú príbehy, čo s nimi bude po smrti. Vošla do obývačky a ľahla si na pohovku v svojom malom, ale útulnom a najmä vlastnom dvojizbovom byte. Vzala do ruky telefón. Esemeska z práce, raňajšiu poradu odložili. Dnešnému dejtu neprezradila, že pracuje ako advokátka v prípadoch znásilnení a že jeho štatistika o väčšej hrozbe zavraždenia pre mužov hovorí iba polovičnú pravdu. V sexuálne motivovaných vraždách je štyrikrát väčšia pravdepodobnosť, že obeťou bude žena. Aj preto si hneď po kúpe bytu vymenila zámku a nechala namontovať bezpečnostnú retiazku, nenórsky vynález, s ktorým sa ešte nenaučila zaobchádzať s ľahkosťou.

Otvorila si tinder. Našla zhodu s tromi mužmi, ktorých si večer presunula doprava. To bolo na tom všetkom najlepšie. Nemusi ich stretnúť, aj tak vie, že ju chcú. Dopraje si ešte posledný textový flirt, virtuálnu trojku so svojimi poslednými dvoma neznámymi, kým definitívne nezmaže svoje konto aj aplikáciu?

Nie. Vymaže ju ihneď.

Otvorila menu a dostala otázku, či si naozaj želá vymazať svoje konto.

Sledovala svoj ukazovák. Zachvel sa.

Panebože, čo je závislá? Závislá, aby ju niekto, kto, samozrejme, ani netuší, kto je a aká je, chcel takú, aká je, minimálne na profilovej fotografii? Celkom závislá alebo len trochu závislá? Zistí to, keď si teraz zmaže konto a sľúbi si mesiac bez tindra. Mesiac. Ak to nezvládne, je na tom vážne zle. Rozochvený prst sa blížil k tlačidlu *zmazať*.

Ak je takzvané závislá, je na tom niečo zlé? Všetci zažívame potrebu cítiť, že máme niekoho a niekto má nás. Čítala, že batolaťatám hrozí smrť, ak nemajú aspoň minimálny telesný kontakt. Pochybovala, že je to pravda, no na druhej strane... Aký je zmysel života, ak ho má človek žiť sám, v práci, čo ho zožiera, s priateľmi, s ktorými sa, úprimne povedané, stretáva len z povinnosti, lebo strach pred samotou ho ničí väčšími než zvuk ich nudného nariekania nad deťmi, manželmi alebo nad absenciou aspoň jedného z toho? A možno je jej osudový muž práve teraz na tindri? Tak fajn, posledné kolo. Prvú fotografiu posunula doľava. Do koša medzi tých, ktorých nechce. Druhú tiež. Aj tretiu.

Jej myšlienky putovali ďalej. Bola na prednáške, kde psychológ, ktorý pracoval s najhoršími zločincami v krajine, vysvetľoval, že muži zabíjajú pre sex, peniaze alebo moc, ženy zo žiarlivosti a zo strachu.

Prst sa jej zastavil. Úzka tvár sa jej zdala povedomá, hoci bola rozostrená a zakrýval ju tieň. V minulosti sa jej to už stalo. Tinder spájal predsa ľudí bývajúcich blízko seba. A podľa tindra sa dotyčný nachádza menej než kilometer od nej, možno dokonca v tej istej štvrti. Rozostrená fotografia jej prezradila, že nečítal tipy na správnu taktiku na tindri, čo vnímala, samozrejme, ako jeho plus. Text znel jed-

noducho: *Ahoj*. Nepokúša sa odlíšiť. Nesvedčí to síce o bo-
hatej fantázii, ale určite o sebavedomí. Áno, určite by sa jej
páčilo, keby k nej pristúpil na večierku chlap a pozdravil ju
jednoduchým *ahoj*. A jeho pevný, pokojný pohľad by sa pý-
tal: *Chceš ísť ďalej?*

Prehodila fotografiu doprava. Do skupiny *na-teba-som-
-zvedavá*.

Začula radostné pípnutie iPhoneu, ktoré jej prezradilo, že
má ďalšiu zhodu.

Geir dýchal zhlboka nosom.

Vytiahol si nohavice a pomaly sa otáčal na stoličke.

Miestnosť osvetľoval iba monitor. Aj v prítmí rozoznával
trup a ruky postavy, čo stála za ním. Nevidel tvár, len biele
ruky, ktoré mu čosi podávali. Čierny kožený remeň. S okom
na konci.

Osoba vykročila k nemu a Geir sa podvedome odsunul.

„Vieš, čo jediné mi je odpornejšie než ty?“ zašepkal hlas.
Ruky už napínali remeň.

Geir prehltol.

„To psisko,“ pokračoval hlas. „To hnusné psisko. Sľúbil
si mi, že sa budeš oň starať. Práve sa vysralo na dlážku v ku-
chyni, lebo s ním nikto nešiel von.“

Geir si odkašľal. „Kari, prosím...“

„Vypadni s ním von. A keď sa vrátiš, nepokúšaj sa ma do-
týkať.“

Geir vzal psí obojok, dvere sa za ňou zabuchli.

Zostal sedieť v tme.

Deväť, uvažoval v duchu. Dvaja muži a jedna žena, jedna
vražda. Riziko, že obeťou vraždy bude žena, je jeden k de-
viatim, nie jeden k ôsmim.

Mehmet pomaly viedol svoje staré BMW z centra Osla na Kjelsås, k vilám, výhľadu na fjord a za čerstvým vzduchom. Odbočil do tichej, spiacej uličky. Zbadal, že mu pred garážou do domu stojí čierne Audi R8. Spomalil. Na chvíľu zvažoval, či nedupne na plyn a nepôjde ďalej. Tým len všetko oddiali. Na druhej strane, práve to potrebuje. Odklad. Pred Banksom neutečie a možno práve nadišiel vhodný okamih. Tma, pokoj noci, bez svedkov. Mehmet zaparkoval pri krajnici. Otvoril priečinok spolujazdca. Pozrel sa na to, čo tam ležalo už niekoľko dní práve pre tento prípad. Strčil si to do vrečka a nadýchol sa. Potom vystúpil z auta a vykročil k domu.

Dvere audi sa otvorili a Danial Banks vystúpil. Mehmet ho stretol v reštaurácii Pearl of India. Už vtedy tušil, že pakistanské prvé meno a anglické priezvisko sú rovnako falošné ako jeho podpis pod takzvaným dokumentom. Bankovy v kufříku, čo mu posunul po stole, však boli pravé.

Štrk pred garážou mu škrípал pod nohami.

„Pekný dom,“ pochválil ho Danial Banks, ktorý sa opieral o svoju er osmičku s rukami skríženými na hrudi. „Banka ho neakceptovala ako záruku?“

„Len si tu prenajímam byt,“ odvetil Mehmet. „V suteréne.“

„Moja škoda,“ zamračil sa Banks. Bol oveľa menší od Mehmeta, no keď stál pred ním a zvieral si biceps pod sákom, pôsobil oveľa mohutnejšie. „Takže nestačí podpáliť ho, aby si nám z poistky splatil dlh, však? Je to aj tvoja škoda, lebo musím siahnúť po zlých metódach. Chceš vedieť, aké sú?“

„Ani sa nespýtaš, či ti zaplatím?“

Banks zavrтел hlavou a vytiahol z vrečka nejaký predmet. „Splátka prepadla pred troma dňami. Hovoril som ti, že všetko je o presnosti. Aby si nielen ty, ale *všetci* dlžníci vedeli, že takéto veci nehodlám tolerovať, nesmiem si dovoliť robiť výnimky.“ Vytiahol predmet na svetlo. Mehmet zalapal po dychu.

„Viem, že to nie je veľmi originálne,“ Banks sklopil hlavu nabok a díval sa na štikacie kliešte, „ale funguje to.“

„Ale...“

„Môžeš si vybrať prst. Väčšina ľudí si vyberie ľavý malíček. A ty?“

Mehmet cítil, ako sa ho pomaly zmocňuje jediná emócia. Hnev. Hruď sa mu nadvihla, keď sa pľúca naplnili vzduchom. „Banks, mám lepšie riešenie.“

„Prosím?“

„Viem, že nie je veľmi originálne,“ pokračoval Mehmet a strčil si pravú ruku do vrecka bundy. Vytiahol ju. Namieril na Banksa. Držal to v oboch rukách. „Napriek tomu to funguje.“

Banks sa naňho prekvapene pozrel. Pomaly prikývol.

„Máš pravdu,“ uškrnul sa Banks, vzal zväzok bankoviek a strhol z nich gumičku.

„Do koruny pokrývajú splátku aj s úrokmi,“ povedal rýchlo Mehmet. „Pokojuj si to prepočítaj.“

Cink.

Zhoda.

Víťazoslávny zvuk telefónu, keď niekto, čiú fotografiu si uložila, posunul *jej* fotografiu doprava.

Elise sa strhla a srdce sa jej rozbúchalo.

Vedela, že to je dobre známa reakcia na zvuk tindra, zvýšená srdcová frekvencia vyvolaná vzrušením. Uvoľňuje celý rad hormónov šťastia, od ktorých sa môže človek stať závislý. Preto sa jej však srdce nerozbúchalo.

Jej telefón totiž mlčal.

Pritom cinkol vo chvíli, keď posunula doprava fotografiu osoby, ktorá sa podľa tindra nachádza menej než kilometer od nej.

Zadávala sa na zatvorené dvere do spálne. Prehltla.

Zvuk musel prísť od susedov. Býva tu veľa singles, mnoho potenciálnych užívateľov tindra. V dome vládlo úplné ticho, aj na poschodí pod ňou, kde dievčatá mali žúr, keď večer vychádzala z domu. Jestvuje len jeden známy spôsob, ako bojovať s príšerami. Ísť to skontrolovať.

Vstala z pohovky a prešla štyri kroky k dverám do spálne. Zaváhala. Hlavou jej preleteli spomienky na pár násilných trestných činov, čo riešila v práci.

Nabrala odvalu a otvorila dvere.

Zostala stáť na prahu, zrazu sa nevedela nadýchnuť. Vzduch sa jej celkom stratil. Lapala po dychu.

Ktosi zažal svetlo nad posteľou. Najprv si všimla podošvy kovbojských číziem vyčnievajúcich nad čelom postele. Rifle a dlhé nohy v tureckom sede. Muž bol tak ako na fotografii sčasti v tieni, sčasti rozostrený. Rozopol si košeľu, aby si odhalil hrud'. A na nej mal namaľovanú alebo vytetovanú tvár. Nevedela z nej odtrhnúť zrak. Nemo vrieskajúca tvár. Ako by uviazla v jeho tele a drala sa von. Aj Elise sa márne snažila zakričať.

Vstal z postele, svetlo mobilu mu osvietilo tvár.

„A tak sme sa opäť stretli, Elise,“ zašepkal.

Vtedy pochopila, prečo jej profilová fotografia pripadala taká známa. Zmenila sa mu farba vlasov. Musel podstúpiť operáciu tváre, všimla si jazvu po stehoch.

Zdvihol ruku a vložil si niečo do úst.

Elise sa naňho uprene dívala a pomaly cúvala k dverám. Napokon sa zvrtila a nabrala do pľúc vzduch. Vedela, že ten vzduch musí použiť na beh, nie na krik. K dverám do bytu potrebuje päť, maximálne šesť krokov. Počula, ako zaprasala posteľ, muž mal dlhšiu cestu. Ak sa dostane na chodbu, zakričí a pomôžu jej. Už bola pri dverách v predizbe, stlačila kľučku, mykla dverami, no iba sa pootvorili. Bezpeč-

nostná retiazka. Chytila ju, ale išlo to príliš pomaly ako v zlom sne. Vedela, že je neskoro. Čosi jej priložil na ústa a trhol ju späť. Zúfalo sa pokúsila prestrčiť ruku cez pootvorené dvere, zachytila sa rámu dverí a pokúsila sa skríknúť, ale veľká ruka páchnuca nikotínom jej držala ústa príliš pevne. Trhol ňou a dvere sa opäť zabuchli. Hlas jej zašepkal do ucha: „Nepáčil som sa ti? *Baby*, ani ty nevyzeráš tak dobre ako na profilovke. Musíme sa lepšie spoznať, vtedy sme to n-nestihli.“

Hlas. A to zakoktanie na záver. Už ho raz počula. Pokúsila sa mu vytrhnúť, chcela kopať, no akoby ju držal zverák. Odtiahol ju k zrkadlu. Položil jej hlavu na rameno.

„Elise, nebola to tvoja vina, že ma odsúdili. Dôkazy boli presvedčivé. Neprišiel som preto. Uveríš mi, ak ti poviem, že ide o náhodné stretnutie?“ Vyceril zuby. Elise sa mu zadívala do úst. Chrup mal ako zo železa, čierny a hrdzavý s ostrými ostňami v hornej aj dolnej čeľusti ako pasca na líšky.

Rozďavené ústa zavrzgali, určite sú na pružinách.

Už si spomenula na detaily prípadu. Fotografie z miesta činu. A uvedomila si, že čoskoro zomrie.

Vtom sa zahryzol.

Elise Hermansenová sa pokúsila zarevať mu do ruky, keď videla, ako jej z krku strieka prúd krvi.

Uvoľnil jej ústa. Pozrel sa do zrkadla. Jej krv mu stekala z obočia, z ofiny, po brade.

„Tomu hovorím zhoda, *baby*,“ zašepkal. A opäť sa zahryzol.

Zatmelo sa jej pred očami. Už ju nedržal tak pevne, nemusel, lebo ochromujúci chlad a cudzia tma zakrývali jej svet, prenikali do nej. Oslobodila si ruku a naťahla sa k fotografii vedľa zrkadla. Pokúsila sa jej dotknúť, končeky prstov ju už nedosiahli.

2/

Štvrtok dopoludnia

Ostré dopoludňajšie svetlo prenikalo do obývačky aj do chodby.

Vyšetrovatelka Katrine Brattová mlčky skúmala zrkadlo a fotografiu zastrčenú za jeho rám. Žena a malé dievča sa objímali na skale, obe mali mokré vlasy a túlili sa k sebe vo veľkej osuške. Akoby práve vyliezli z vody v príliš chladnom nórskom lete a snažili sa zahriať v objatí. Teraz ich však čosi rozdelilo. Uschnutý pásik krvi na zrkadle a na fotografii, presne medzi usmiateymi tvármi. Katrine Brattová nemala deti. Možno si to v minulosti chvíľu želala, teraz nie. Teraz sa jej páči, že je čerstvo rozídená karieristka. Alebo nie?

Počula tiché zakašľanie. Zdvihla zrak k zjazvenej tvári s mimoriadne vysokým čelom. Truls Berntsen.

„O čo ide, policajt?“ spýtala sa. Všimla si, ako sa zamračil, keď mu úmyselne pripomenula, že aj po pätnástich rokoch v polícii zostal len policajt a z rôznych dôvodov by nikdy nedostal možnosť zaujať pozíciu vyšetrovateľa v oddelení násilných trestných činov. Ak by ho tam nepridelil jeho kamarát z detstva, policajný prezident Mikael Bellman.

Berntsen mykol plecom. „O nič nejde, vyšetrovanie predsa vedieš ty.“ Pozrel sa na ňu svojím súčasne poddajným aj zákerným psím pohľadom.

„Oslov susedov,“ rozhodla Brattová. „Začni o poschodie nižšie. Predovšetkým nás zaujíma, čo počuli a videli včera večer a v noci. Keďže Elise Hermansenová bývala sama, potrebujeme poznať mužov, s ktorými sa stretávala.“

„Takže si už usúdila, že vraždil muž a že sa poznali z minulosti?“ Až teraz si všimla mladého muža, ešte chlapca, ktorý stál vedľa Berntsen. Úprimná tvár. Svetlá ofina. Fešák.

„Anders Wyller, nastúpil som dnes.“ Hlas mal jasný, usmieval sa očami. Katrine pochopila, že si veľmi dobre uvedomuje svoj šarm. A darí sa mu skvele. Odporúčanie jeho šéfa z policajnej stanice v Tromsø znelo ako vyznanie lásky. Fajn, Wyllerov životopis ju zaujal. Najlepšie známky z policajnej školy spred dvoch rokov a dobré výsledky na pozícii strážmajstra s vyšetrovacími úlohami v Tromsø.

„Berntsen, choď prvý,“ rozhodla Katrine.

Šuchot jeho nôh akoby protestoval proti faktu, že ho riadi mladšia šéfka.

„Vitaj,“ podala ruku chlapcovi. „Je mi ľúto, že sme ťa nemohli prvý deň prijať v úrade.“

„Mŕtvi majú prednosť pred živými,“ odvetil Wyller. Katrine spoznala citát Harryho Holeho. Všimla si, že Wyller sa jej díva na ruku, a uvedomila si, že má stále latexové rukavice.

„Nedotýkala som sa ničoho hnusného,“ upokojila ho.

Usmial sa. Biele zuby. Desať plusových bodov.

„Som alergický na latex.“

Dvadsať mínusových bodov.

„Dobre, Wyller,“ povedala Katrine Brattová, no nestiahla ruku. „Tieto rukavice sú nepudrované s nízkym obsahom alergénov a endotoxínov, a ak chceš pracovať v našom oddelení, budeš si ich naťahovať na ruky dosť často. Samozrejme, že ťa môžeme preradiť na životné prostredie alebo...“

„Chápem,“ zasmial sa a podal jej ruku. Aj cez latex cítila jeho teplú dlaň.

„Som Katrine Brattová, vediem vyšetrovanie prípadu.“

„Viem. Pracovala si v skupine Harryho Holeho.“

„V akej skupine?“

„V kotolni.“

Prikývla. Nikdy nevníkala ich malé nezávislé zoskupenie troch ľudí ako skupinu Harryho Holeho, hoci názov bol, samozrejme, dosť výstižný. Odvtedy sa Harry vrátil prednášať na policajnú školu, Bjørn do Brynu, aby tam pracoval na pozícii technika, a ona prešla na pozíciu hlavnej vyšetrovateľky v oddelení násilných trestných činov.

Wyllerove oči žiarili, ďalej sa usmieval. „Škoda, že Harry Hole...“

„Škoda, že momentálne nemáme čas na rozhovory, Wyller, vyšetrojeme vraždu. Choď s Berntsenom, počúvaj a uč sa.“

Anders Wyller sa uškrnul. „Podľa teba ma má *policajt* Berntsen čo učiť?“

Brattová zdvihla obočie. Mladý, sebavedomý, nebojácny. Páčil sa jej. V kútiku duše však dúfala, že to nie je len ďalší *akože-Harry-Hole*.

Truls Berntsen stlačil palcom zvonček, počul bzučanie spoza dverí. Uvedomil si, že by si mal prestať ohrýzať nechty.

Oslovil Mikaela s prosbou o preloženie do oddelenia násilných trestných činov a Mikael sa ho spýtal na dôvod. Truls mu to povedal na rovinu: rád by sa posunul o čosi vyššie v potravinovom reťazci a nemusel toľko drieť. Každý iný nadriadený by ho vyhodil z dverí, tento nemohol. Vedeli o sebe priveľa. Za mladi ich k sebe viazalo priateľstvo, neskôr vzájomný úžitok ako u štítovca a žraloka. Teraz z nich spoločné hriechy a sľub mlčania robili nerozlučnú dvojicu. Truls Berntsen nemusel pri predkladaní svojich požiadaviek nič predstierať.

Už však začal pochybovať, či si vybral správne. Oddelenie vyšetrovania násilných trestných činov malo dve kategórie pozícií: vyšetrovateľ a analytik. A keď vedúci oddelenia Gunnar Hagen vyhlásil, že Truls sa môže sám rozhodnúť, kde chce pôsobiť, Truls pochopil, že mu neplánujú zveriť nijakú zodpovednosť. To mu napokon vyhovovalo. Napriek tomu musel priznať, že ho sralo, keď ho hlavná vyšetrovateľka Katrine Brattová sprevádzala po novom oddelení a konzekventne ho oslovovala policajt, pričom nadpriemerne veľa času strávila vysvetľovaním, ako sa obsluhuje kávu.

Dvere sa otvorili. Vydesene naňho hľadeli tri mladé dievčatá, očividne sa už dozvedeli, čo sa stalo.

„Polícia,“ podstrčil im legitimáciu. „Mám niekoľko otázok. Počuli ste niečo medzi...“

„... niekoľko otázok, s ktorými by ste nám mohli pomôcť,“ ozval sa za ním hlas. Ten nový. Wyller. Truls sledoval, ako hrôza z dievčenských tvárí mizne a ustupuje takmer pozitívnej emócií.

„Samozrejme,“ prikývla tá, čo im otvorila. „Už viete, kto... kto to... urobil?“

„Prirodzene, že o tom nesmieme hovoriť,“ odsekol Truls.

„Niečo vám však môžeme prezradiť,“ nadviazal Wyller. „Nemáte dôvod na obavy. Hádám správne, že ste študentky a prenájmate si tu byt?“

„Áno,“ odpovedali naraz, akoby každá chcela byť tá prvá.

„Pustíte nás ďalej?“ Truls v duchu konštatoval, že Wyller má rovnaký biely úsmev ako Mikael Bellman.

Dievčatá vykročili pred nimi do obývačky a dve začali narychlo spratávať prázdne pivové fľaše a poháre zo stola. Zmizli v kuchyni.

„Včera sme tu mali žúr,“ ospravedlňujúco sa usmiala tá, čo otvorila dvere. „Je to hrozné.“

Truls si nebol istý, či tým myslí zavraždenie ich susedky, alebo fakt, že pri tom žúrovali.

„Počuli ste niečo včera medzi desiatou a polnocou?“ spýtal sa Truls.

Dievča zavrteľo hlavou.

„Mala Else...“

„Elise,“ opravil ho Wyller, ktorý si už stihol vytiahnuť pero a zápisník. Trulsovi napadlo, že aj on by si mal taký zaobstarať.

Odkášľal si. „Chodil za vašou susedkou nejaký chlap?“

„Neviem,“ odvetilo dievča.

„Ďakujem, to je všetko.“ Truls sa zvrhol na odchod, keď sa vo dverách zjavili zvyšné dve dievčatá.

„Možno by sme si mohli vypočuť aj vás,“ usmial sa Wyller. „Vaša kamarátka tvrdí, že včera nič nepočula a netuší, či Elise Hermansenová mala trvalý vzťah alebo aspoň občas niekoho stretla. Máte k tomu čo dodať?“

Dievčatá si vymenili pohľady a potom synchronne zavrteľi plavými hlavami. Truls sledoval, ako svoju pozornosť upriamujú na mladého vyšetrovateľa. Nič mu to nerobilo. Už sa naučil žiť s tým, že ho ľudia prehliadajú. Prežil aj pichnutie pri srdci, keď ho Ulla na gymnázium v Manglerude konečne oslovila. Len aby sa spýtala, či nevie, kde je Mikael. A – bolo to pred érou mobilov – či mu môže niečo odkázať. Raz jej Truls zaklamal, že to bude zložitý, lebo Mikael je na stanovačke s priateľkou. Nebola to pravda. Aspoň raz však chcel vidieť v jej očiach tú istú bolesť, svoju vlastnú bolesť.

„Kedy ste naposledy videli Elise?“ spýtal sa Wyller.

Tri dievčatá sa opäť na seba pozreli. „My sme ju nevideli, ale...“

Jedna sa zachichotala, no v hrôze si zakryla ústa, keď pochopila, aké je to nevhodné. Dievča, čo im otvorilo dvere,

si odkašľalo: „Alfa nám ráno volal. Vraj sa aj s Enriquem cestou domov vymočili vo vchode.“

„Tým chalanom úplne preskakuje,“ utrúsila najväčšia z nich.

„Mali len trochu vypité,“ dodala tretia. Opäť sa zachichotala.

Dievča, čo otvorilo, ich počastovalo prísny pohľadom. „Akokoľvek, nachytala ich pri tom nejaká žena. Volali nám, aby sa ospravedlnili, ak ich správanie vrhlo na nás zlé svetlo.“

„Mimoriadne ohľaduplné,“ prikývol Wyller. „A podľa nich tá žena...“

„Sú si istí. Prečítali si na internete správu o zavraždenej tridsiatničke, videli fotografie spred brány, a tak si vygooglili jej tvár na internete.“

Truls zahundral. Nenávidel novinárov. Odporné hyeny, všetci ako jeden. Prešiel k oknu a vyzrel na ulicu. Aj teraz tam stáli za policajnými zátarasami, na fotoaparátoch dlhé objektívy. Truls si predstavil krdeľ supov, keď si prikladali fotoaparáty k tvári, aby zachytili aspoň malý kúsok mŕtvoly, odnášanej z miesta činu.

Vedľa pripravenej sanitky stál chlapík v zeleno-žlto-červenej rastafariánskej čiapke a rozprával sa so svojimi technikmi. Bjørn Holm. Kývol kolegom a opäť zmizol v budove. Holm sa pri chôdzi nakláňal, akoby sa krčil, akoby ho bolelo brucho, a Truls uvažoval, či to nejakú súvisí s faktom, že tohto Totenčana s okrúhrou tvárou a rybími očami podľa chýrov, čo kolovali na úrade, nedávno odkopla Katri-
ne Brattová. Fajn. Aspoň aj niekto iný pocíti, aké to je, keď ho trhajú na kusy. V pozadí sa ozval Wyllerov jasný hlas: „Takže, volajú sa Enrique...?“

„Nie, nie!“ Dievčatá sa usmievali. „Henrik. A Alf.“

Truls zachytil Wyllerov pohľad a kývol k dverám.

„Dievčatá, ďakujeme,“ prikývol Wyller. „Inak, môžem vás poprosiť o telefónne čísla?“

Dievčatá sa naňho pozreli pohľadom, v ktorom sa miesali radosť a hrôza.

„Henrika a Alfa,“ dodal s úškrnom.

Katrine zostala v spálni stáť za súdnou lekárkou, ktorá čupela vedľa postele. Elise Hermansenová ešte ležala na chrbte na paplone. Krv na bielej blúzke však svedčila o tom, že vo chvíli, keď vytryskla, Elise stála. Určite stála pred zrkadlom v chodbe, kde sa koberec zmáčaný krvou prilepil na parkety. Stopy krvi medzi chodbou a spálniou a skromné množstvo krvi v posteli jej potvrdili, že srdce prestalo biť už v chodbe. Vychádzajúc z telesnej teploty a *rigor mortis*, súdna lekárka odhadla okamih smrti na čas medzi dvadsiatou treťou a jednou a za pravdepodobnú príčinu smrti stratu krvi, spôsobenú niekoľkonásobným prepichnutím krčnej tepny tesne nad ľavým plecom.

Nohavice aj nohavičky mala stiahnuté k členkom.

„Oškrabala a ostrihala som jej aj nechty. Voľným okom som nenašla nijaké zvyšky pokožky,“ vysvetľovala ďalej.

„Odkedy plníte úlohy technikov?“ spýtala sa Katrine.

„Odkedy nás o to požiadal Bjørn,“ odvetila. „Je taký zdvorilý.“

„Naozaj? Iné poranenia?“

„Má škrabanec na ľavom predlaktí a triesku za ľavým ukazovákom.“

„Stopy po znásilnení?“

„V podbruší nijaké viditeľné stopy po násilí, ale toto...“ Priložila lupu na brucho obete. Katrine sa zadívala na tenký priesvitný pásik. „... môžu to byť, samozrejme, jej sliny alebo sliny niekoho iného, ale podľa mňa sa to väčšmi podobá na predejakulát alebo semeno.“

„Verme,“ prikývla Katrine.

„Veríme na znásilnenie?“ Bjørn Holm sa postavil za ňu.

„Ak ju znásilnili, všetko nasvedčuje tomu, že sa to udialo *post mortem*,“ odsekla Katrine a ani sa naňho nepozrela.

„A tak to už nevnímala. Zišlo by sa mi trochu semena.“

„Žartoval som,“ dodal Bjørn tichšie svojím vrúcny m to-tenským dialektom.

Katrine privrela oči. Prirodzene, že vedel, že semeno je v takýchto prípadoch zázračná tekutina. A jasné, že sa pokúšal žartovať, uvoľniť tú zvláštnu krehkú atmosféru, čo medzi nimi vládla už tri mesiace, odkedy sa od neho odsťahovala. Aj ona sa snažila, no nedarilo sa jej to.

Lekárka sa na nich pozrela. „Ja som tu skončila.“ Napravila si hidžáb.

„Máme tu sanitku, moji ľudia znesú telo,“ prikývol Bjørn. „Ďakujem za pomoc, Zahra.“

Lekárka prikývla a ponáhľala sa von, akoby si všimla napätú atmosféru.

„Tak čo?“ spýtala sa Katrine a prinútila sa pozrieť na Bjørna. Usilovala sa ignorovať jeho skôr smutný než prosebný truchlivý pohľad.

„Nemám veľmi čo dodať,“ počúchal si výrazné ryšavé bo-kombrady, čo mu vybiehali spod rastafariánskej čiapky.

Katrine čakala v nádeji, že hovorí o vražde.

„Nedbala veľmi o čistotu, našli sme tu vlasy od množstva ľudí – najmä mužov. Pochybujem, že by sa tu vystriedali včera.“

„Pracovala ako verejná advokátka,“ zamračila sa Katrine. „Slobodná žena v takejto náročnej práci nemá čas klásť takú prioritu starostlivosti o domácnosť ako ty.“

Krátko sa usmial, nenamietal. Katrine opäť zacítila, ako ju bodol osteň zlého svedomia, ktoré v nej vždy vyvolával. Jasné, že sa nikdy nehádali pre upratovanie. Na to bol Bjørn

príliš ochotný umývať riad, drhnúť schody, prať, čistiť kúpeľňu a vetrať periny. Nič jej nevyčítal, o ničom nepotreboval diskutovať. Tak to bolo vždy. Ani jedna jediná hádka za celý rok, čo spolu bývali. Vyhýbal sa hádkam. A keď zlyhala alebo už nevládala, stál pri nej, pozorný, obetavý, neúnavný ako nejaký odporný iritujúci stroj, pri ktorom sa cítila ako idiotská princezná, čím vyššie na piedestál ju staval.

„Odkiaľ vieš, že vlasy patrili mužom?“ vzdychla si.

„Slobodná žena v náročnej práci...“ Ani sa na ňu nepozrel.

Katrine si skrížila ruky na hrudi. „Čo sa mi teraz pokúšaš naznačiť, Bjørn?“

„Prosím?“ Jeho bledá tvár sa zľahka zapýrila. Ešte väčší vypúľil oči.

„Myslíš si, že sa okolo mňa motajú chlapi? Fajn, ak to chceš teda počuť...“

„Nie!“ Bjørn načiahol pred seba ruky, akoby sa chcel brániť. „Nemyslel som to tak. Bol to len nevydarený pokus o vtip.“

Katrine vedela, že by mala prejavíť empatiu. V podstate ju aj cítila. Nie však takú, že by ho túžila objasniť. Skôr vnímala pohrdanie, chcela ho biť, ponížiť ho. A práve preto, že nechcela vidieť sympatickeho Bjørna Holma poníženého, radšej ho opustila.

„Takže muži?“

„Väčšina vlasov bola krátka,“ vysvetľoval Bjørn. „Uvidíme, či nám to potvrdí aj analýza. Máme dosť DNA, aby sme na poriadny čas zamestnali súdnych lekárov.“

„Fajn.“ Katrine sa vrátila k mŕtvole. „Tušíš, čím ju mohol zapichnúť? Alebo skôr zaklať, je tu kopa bodných rán.“

Zdalo sa, že Bjørnovi sa uľavilo, keď sa vrátili k pracovnej téme. Bože, aká som rozbitá, zanáďavala v duchu Katrine.

„Na prvý pohľad si to nevšímneš, ale vytvárajú vzor,“ začal. „Teda dva vzory.“

„Naozaj?“

Bjørn prešiel k telu a odhalil ženský krk pod krátkymi plavými vlasmi. „Všimni si, že bodné rany tvoria dva trochu zaoblené štvoruholníky, čo do seba zapadajú. Jeden tu a druhý tu.“

Katrine zvrážtila obočie. „Vravíš...“

„Ako dve zahryznutia.“

„Doriti,“ vykĺzlo Katrine. „Zviera?“

„Presne tak. Predstav si, ako stisk stláča a vlní pokožku, keď sa uzatvára zovretie hornej a dolnej čeľuste. Vtedy sa vytvorí takáto stopa.“ Bjørn Holm čosi vytiahol z vrečka. Katrine ihneď spoznala papier, do ktorého si každý deň balil obed do práce. Boli na ňom rovnaké stopy. Priložil ho k ranám na krku. „Povedal by som, že sa zhoduje so záhryzom Totenčana.“

„Ludský chrup by toto neurobil.“

„Súhlasím, ale tie stopy pripomínajú človeka.“

Katrine si navlhčila pery. „Niektorí ľudia si brúsia zuby.“

„Ak to boli zuby, možno nájdeme v ranách sliny. Ak vrah stál na koberci v chodbe, umiestnenie hryznutia by nám prezradilo, že stál za ňou a je od nej vyšší.“

„Lekári nenašli pod nechtami obete nič. Predpokladám, že ju držal pevne,“ uvažovala Katrine. „Mocný, stredne alebo jemne nadpriemerne vysoký muž so zubami šelmy.“

Mlčky študovali mŕtve telo. Ako mladý pár na výstave umenia, keď si obaja pripravujú svoje závery, s ktorými chcú ohúriť partnera, napadlo Katrine. Ibaže s tým rozdielom, že Bjørn nehodlal ohurovať ľudí. Ona áno.

Začula kroky na chodbe. „Nikto ďalší nech sem nevstupuje!“ zakričala.

„Chcem vám len oznámiť, že iba v dvoch iných bytoch boli doma, nikto nič nevidel ani nepočul.“ Wyllerov jasný hlas. „Práve som sa však dorozprával s dvoma chlapcami,

ktorí videli Elise Hermansenovú, keď prišla domov. Vraj bola sama.“

„A chlapci...“

„... neboli doteraz súdne trestaní a ich bloček z taxíka potvrdil, že odtiaľto odišli krátko po pol dvanástej. Údajne ich nacytala pri močení vo vchode. Mám ich predvolať na výsluch?“

„Nie sú to oni, ale predvolaj ich.“

„Rozumiem.“

Wyllerove kroky sa vzdialili.

„Prišla sama a nenašli sme stopy po vlámaní,“ uvažoval Bjørn. „Podľa teba ho pustila do bytu dobrovoľne?“

„Iba ak by ho dobre poznala.“

„Prečo?“

„Elise bola advokátka, uvedomovala si riziko. Bezpečnostná retiazka na dverách vyzerá celkom novo. Podľa mňa si dávala pozor.“ Katrine si čupla k mŕtvemu telu. Dívala sa na triesku, čo vytrčala Elise spod ukazováka. Škrabanec na predlaktí.

„Verejná advokátka,“ zamračil sa Bjørn. „Kde?“

„V právnickej kancelárii Hollumsen & Skiri. To oni zavolali políciu, keď neprišla na pojednávanie a nedvíhala telefón. Je dosť bežné, že týmto advokátom sa vyhrážajú násilím.“

„Podľa teba jeden z...“

„Nie. Ako som povedala, nemyslím si, že by ho pustila dnu, ale...“ Katrine zvrátila čelo. „Aj ty vidíš, že táto trieska je ružovo-biela?“

Bjørn sa naklonil k nej. „Minimálne biela je.“

„Ružovo-biela,“ opravila ho Katrine a vstala. „Pod!“

Vyšli na chodbu, kde Katrine otvorila dvere a ukázala mu poškodenú zárubňu.

„Ružovo-biela.“

„Keď myslíš,“ mykol plec om Bjørn.

„Ty to nevidíš?“ neveriacky sa naňho pozrela.

„Výskum dokazuje, že ženy vo všeobecnosti rozoznávajú viac farebných odtieňov než muži.“

„*Toto* vidíš?“ spýtala sa Katrine a podstrčila mu bezpečnostnú retiazku visiacu pri dverách.

Bjørn sa naklonil bližšie. Zachvel sa, keď sa nadýchol jej vône. Možno len zlý pocit z náhlejšej intimity.

„Zoškrabaná pokožka,“ povedal.

„A škrabanec na predlaktí. Už chápeš?“

Pomaly prikývol. „Poškrabala sa na retiazke, teda musela byť založená. On sa nepretlačil do bytu, ona sa pokúšala dostať von.“

„V Nórsku ľudia nezakladajú retiazku. Zamknú, to bohato stačí. Ak by ho pustila dnu, ak by tohto silného muža poznala...“

„... nezakladala by retiazku, keď ju uvoľnila, aby ho pustila do bytu. Cítila by sa bezpečne. Ergo...“

„Ergo,“ skočila mu do reči. „Čakal ju v byte, keď prišla domov.“

„A ona o tom nevedela,“ dodal.

„Preto založila retiazku, myslela si, že nebezpečenstvo číha niekde vonku.“ Katrine striaslo. Pre toto vymysleli pojem hrôzoradosť. Pocit, keď vyšetrovateľ naraz *vidí* a *chápe*.

„Harry by ťa pochválil,“ poznamenal Bjørn. A zasmial sa.

„Čo je?“ spýtala sa.

„Pýriš sa.“

Som taká rozbitá, uvedomila si Katrine.

3/

Štvrtok popoludní

Katrine sa len s problémami sústredila počas tlačovej konferencie, kde v krátkosti zhrnuli pre novinárov identitu obeť, jej vek, kde a kedy ju našli. Nič viac. Prvé tlačové konferencie bezprostredne po vražde sa vždy riadili nepísaným pravidlom: hovoriť čo najmenej, len tam byť v mene modernej, otvorenej demokracie.

Vedľa nej sedel šéf oddelenia vyšetrovania násilných trestných činov Gunnar Hagen. Blesky sa odrážali na jeho holej lebke nad vencom tmavých kučeravých vlasov, keď čítal vety, čo spoločne napísali. Katrine sa tešila, že sa ujal slova. Niežeby sa bála reflektorov, ale všetko má svoj čas. Zatiaľ bola na tejto pozícii taká čerstvá, že rada prenechala slovo Hagenovi, aby sa naučila tie správne vety. Pozorovala, ako sa skúsenému policajnému riaditeľovi rečou tela a tónom darí presvedčiť svet, že polícia má situáciu pod kontrolou.

Dávala sa ponad hlavy asi tridsiatich novinárov, ktorí sa zišli v zasadačke na štvrtom poschodí. Veľký obraz zakrýval celú zadnú stenu. Nahí kúpajúci sa ľudia, väčšinou mladí a štíhli chlapci. Pekná nevinná scéna spreď obdobia, keď všetko musí niečo znamenať. Sama nebola iná. Podvedome zaradila autora obrazu medzi pedofilov. Hagen zopakoval svoju mantru ako odpoveď na ďalšiu novinársku otázku: „Na to

nemôžeme odpovedať.“ Občas ju jemne menil, aby nepôsobil arogantne alebo smiešne: „V tejto chvíli sa o tom nemôžeme vyjadrovať.“ Alebo ochotnejšie: „K tomu sa ešte vrátíme.“

Počula škrabot pier a ťukanie klávesnice, keď si zapisovali otázky, pochopiteľne, oveľa kvetnatejšie než odpovede: „Javilo telo známky hrubého fyzického násillia?“ „Našli ste stopy sexuálneho zneužitia?“ „Má polícia podozrenie na páchatel'a? A ak áno, ide o osobu blízku obeťi?“

Špekulatívne otázky, ktorým už odpoveď *bez komentára* dávala vzrušujúci nádych.

V dverách na konci zasadačky sa zjavila známa tvár. Muž mal prelepené oko a obliekol si uniformu policajného prezidenta, ktorá mu ožehlená vždy visela v skrini v kancelárii. Mikael Bellman. Nevstúpil, len mlčky stál ako pozorovateľ. Všimla si, že aj Hagen ho zaregistroval a vzpriamil sa pod pohľadom mladého nadriadeného.

„To bola posledná otázka,“ ukončila tlačovú konferenciu riaditeľka odboru pre styk s médiami.

Katrine si všimla, ako jej Bellman gestom naznačil, že chce s ňou hovoriť.

„Kedy bude ďalšia tlačovka?“ zakričala Mona Daaová, ktorá sa v bulvárnom VG venovala kriminálnym témam.

„K tomu sa...“

„Keď budeme mať niečo nové,“ prerušil ju Hagen.

Keď, všimla si Katrine. Nie ak. Tieto drobné odchýlky vo výbere slov signalizovali, že služobníci právneho štátu pracujú neúnavne, aby mlyny spravodlivosti mleli, a je len otázkou času, kedy chytia vinníka.

„Niečo nové?“ spýtal sa Bellman, keď kráčali átriom policajnej stanice. Kedysi jeho až dievčenská krása, zvýraznená dlhými mihalnicami, upravenými, trochu pridlhými vlasmi

a hnedou pokožkou s charakteristickými bielymi pigmentovými fľakmi, pôsobila na človeka umelo, možno ako prejav slabého charakteru. Páska cez oko, ktorá by, samozrejme, mohla vyžarovať aj čosi teatrálne, však zaručovala opak. Vyvolávala pocit sily, predstavu muža, ktorého nezastaví ani strata vlastného zraku.

„Technici našli čosi v ranách po hryznutí,“ odvetila Katrine. Práve prechádzala za Bellmanom cez turniket pred recepciou.

„Sliny?“

„Hrdzu.“

„Hrdzu?“

„Áno.“

„Myslíš...?“ Bellman privolal výťah.

„Nevieme,“ pokrčila plecóm Katrine a postavila sa vedľa neho.

„Ešte vždy netušíte, ako sa páchatel dostal do bytu?“

„Nie. Zámka sa nedá vypáčiť, dvere ani okná neboli poškodené. Naďalej počítame s možnosťou, že ho pustila sama. Hoci ju pokladám za nepravdepodobnú.“

„Mohol mať kľúč.“

„Systém v dome funguje tak, že tým istým kľúčom si otvoríš bránu domu aj dvere od bytu. Podľa záznamov správcu jestvuje od bytu Elise Hermansensovej len jeden kľúč. Otvorila si ním ona. Berntsen a Wyller spovedali dvoch chlapcov, ktorí ju stretli v bráne, a obaja potvrdili, že si ju odomykala, nezvonila na domového vrátnika. Nikto jej neotváral.“

„Chápem. Nemohol si však páchatel nechať vyrobiť kópiu?“

„Na to by potreboval originálny kľúč, zámočníka schopného vyrábať systémové kópie a zároveň to robiť bez škrupúl a písomného súhlasu správcu. To je dosť málo pravdepodobné.“

„Rozumiem. Aj tak som chcel s tebou hovoriť o niečom inom.“ Dvere výťahu sa otvorili. Dvaja policajti, ktorí práve vystupovali, sa prestali usmievať vo chvíli, keď zbadali tvár policajného prezidenta.

„Ide mi o Trulsa,“ nadýchol sa Bellman a galantne pustil Katrine do prázdnej kabínky. „O Berntsena.“

„Aha?“ Katrine zacítila ľahkú vôňu vody po holení. Už začínala mať pocit, že muži sa prestávajú tak často holiť a máčať si pokožku v alkohole. Bjørn sa holil občas, vždy strojčekom a nepoužíval nijaké vône. A muži, ktorých mala po ňom... nuž, v istých prípadoch by dala prednosť ťažkej voňavke pred ich prirodzenou vôňou.

„Ako sa chytil?“

„Berntsen? Dobre.“

Stáli vedľa seba, obrátení k dverám výťahu. Kútikom oka sledovala, ako sa uškrnul v náhlom tichu.

„Dobre?“ zopakoval napokon.

„Berntsen plní úlohy, ktorými ho poveria.“

„Predpokladám, že nie sú nijako dôležité.“

Katrine pokrčila plecom. „Nemá skúsenosti s vyšetrovaním. A zaradili ho do najväčšej vyšetrovacej jednotky v Nórsku po Kripose. Ako to povedať... Nemôžem ho posadiť za volant.“

Bellman prikývol a počúchal si bradu. „Vlastne ma len zaujímalo, či sa správa, ako treba, a že ne... že dodržiava pravidlá hry.“

„Neviem o ničom negatívnom.“ Výťah zabrzdil. „Mimochodom, o akých pravidlách to hovoríme?“

„Chcem len, aby si naňho jedným okom dozerala. Truls Berntsen to nemal ľahké.“

„Hovoriš o následkoch toho výbuchu?“

„Hovorím o jeho živote. Je trochu... aké je to vhodné slovo?“

„Rozbitý?“

Bellman sa krátko zasmial a ukázal na otvorené dvere.
„Vystupuješ, kolegyňa Brattová.“

Katrine Brattová vykročila chodbou k oddeleniu vyšetrovania násilných trestných činov a Bellman sa díval na jej vytrénovaný zadok. Niekoľko sekúnd pustil uzdu svojej fantázii, potom sa dvere výťahu zatvorili. Vrátil sa k problému. Nebol to, samozrejme, problém, ale možnosť. Aj tak sa však ocitol pred dilemou. Dostal opatrnú a mimoriadne neoficiálnu ponuku z úradu premiéra. Plánované zmeny vo vláde môžu priniesť výmenu na poste ministra spravodlivosti. Otázka znela, ako by – čisto hypoteticky – reagoval Bellman? Najprv zostal v šoku. Až keď sa zamyslel, uvedomil si, že ide o logickú voľbu. Na pozícii policajného prezidenta neniesol len zodpovednosť za odhalenie medzinárodne hľadaného vraha policajtov, obetoval dokonca oko a stal sa v podstate nórskou aj medzinárodnou celebritou. Policajný prezident s právnickým vzdelaním a s dobrým prejavom, ktorý vo veku štyridsať rokov chráni hlavné mesto pred vraždami, drogami a kriminalitou. Nie je načase poveriť ho väčšími úlohami? A je azda na škodu, ak svojím výzorom pritiahne strane podporu žien? A tak odpovedal, že – čisto hypoteticky – hovorí áno.

Bellman vystúpil na siedmom, najvyššom poschodí a prešiel popri obrazoch svojich predchodcov.

Kým sa nerozhodnú, musí dbať o to, aby mu nikto nepoškríbal lak. Keby Truls niečo vyparatil, obrátilo by sa to proti nemu. Bellmana pri predstave novinových titulkov striaslo: *Policajný prezident držal ochrannú ruku nad skorumpovaným kamarátom.*

Truls ho navštívil v kancelárii, vyložil si nohy na stôl a vy-

hlásil, že ak ho vyhodia z polície, bude ho hriať na srdci aspoň fakt, že stiahol so sebou rovnako špinavého policajného prezidenta. A tak sa mu ľahko rozhodovalo, či vyhovie Trulsovmu želaniu pracovať v oddelení vyšetrovania násilných trestných činov. Najmä vzhľadom na fakt, ktorý mu práve potvrdila Brattová. Nepochybné, že zodpovednými úlohami, kde by mohol niečo opäť poukázať.

„Čaká vás tu vaša pekná žena,“ oznámila mu Lena, keď Mikael Bellman vstúpil do predsieni svojej kancelárie. Lena mala vysoko nad šesťdesiat, a keď Bellman pred viac než dvoma rokmi nastúpil do funkcie, ako prvé ho požiadala, aby ju v rozpore s modernými označeniami nevolal asistentka. Ona zostane navždy sekretárkou.

Ulla sedela na pohovke pri okne. Helga mala pravdu, mal peknú ženu. Bola útla, jemná, tri pôrody nezanechali na nej nijakú stopu. Čo bolo ešte dôležitejšie, postavila sa zaňho, pochopila, že jeho kariéra si žiada starostlivosť, podporu a priestor. Občasný chybný krok v súkromnom živote je ľudský, keď človek žije pod tlakom tejto náročnej pozície.

Okrem toho vyžarovala čosi neskazené, takmer naivné, vďaka čomu čítal v jej tvári ako v knihe. Teraz čítal zúfalstvo. Hneď si spomenul na deti. Potom si všimol jej pohľad. A pochopil, že niečo našla. Opäť. Doriti.

„Tváriš sa tak vážne, drahá,“ povedal a pokojne prešiel k šatníku, rozopínajúc si sako. „Stalo sa niečo deťom?“

Zavrtela hlavou. Zatváril sa, že si s úľavou vydýchol. „Nie že by ma netešilo, že ťa tu vidím, no vždy ma vyplaší, keď prídeš bez ohlásenia.“ Zavesil sako do skrine a sadol si do kresla oproti nej. „Počúvam.“

„Zasa si ju stretol,“ povedala potichu. Počul, že si naplánovala, ako to povie. Predsavzala si, že nebude plakať. A teraz mala v modrých očiach slzy.

Zavrtel hlavou.

„Nezapieraj.“ Plač mala na krajíčku. „Kontrolovala som ti telefón. Mikael, len tento týždeň si jej volal trikrát. Sľúbil si mi...“

„Ulla.“ Naklonil sa k nej a chytil ju za ruku, no vytrhla sa mu. „Hovoril som s ňou, lebo potrebujem poradiť. Isabelle Skøyenová pracuje ako poradkyňa pre komunikáciu v spoločnosti, ktorá sa špecializuje na lobing a politiku. Pozná zákutia moci, sama v nich chodila. A pozná mňa.“

„Pozná?“ Ullina tvár sa pretiahla v grimase.

„Ak mám - ak máme - do toho ísť, potrebujem využiť všetko, čo mi môže získať plusové body, čo ma posunie pred ostatných záujemcov o túto pozíciu. *Vláda*, Ulla. Nič väčšie nejestvuje.“

„Ani len rodina?“ vzlykla.

„Vieš dobre, že nikdy neznamradím našu rodinu.“

„Nikdy nezradíš?“ vybuchla. „Ved' si ju už...“

„Verím, že si nad tým ani neuvažovala, Ulla. Kvôli nepodloženej žiarlivosti voči žene, s ktorou už telefonujem len z kariérnych dôvodov.“

„Tá ženská bola krátku chvíľu lokálna politička. Mikael, ako ti môže poradiť?“

„Napríklad tým, čo človek nesmie robiť, ak chce v politike prežiť. Aj súčasné miesto jej ponúkli práve pre túto skúsenosť. Človek nemá zradiť svoje ideály. Svojich najbližších. Svoje povinnosti a zodpovednosť. Ak urobí chybu, má požiadať o prepáčenie a nabadúce to už urobiť lepšie. Človek môže pochybiť. Nesmie však zradiť. A ja, Ulla, neznamradím.“ Opäť jej vzal ruku, tentoraz sa nestihla uhnúť. „Uvedomujem si, že po tom, čo sa stalo, nemám právo prosiť ťa, no ak to mám zvládnuť, potrebujem tvoju dôveru a podporu. Musíš mi veriť.“

„Ako by som mohla...“

„Poď.“ Vstal, chytil ju za ruku a odtiahol k oknu. Obrátil ju tvárou k mestu. Postavil sa za ňu a ruky jej položil na ple-

cia. Policajná stanica ležala na kopci, pod nohami sa im kúpala v slnečných lúčoch polovica mesta. „Ulla, chceš so mnou zmeniť Nórsko? Chceš mi pomôcť vytvoriť bezpečnejšiu budúcnosť pre naše deti? Pre deti našich susedov, pre toto mesto. Pre našu krajinu.“

Cítil, že jeho slová účinkujú. Panebože, veď účinkovali aj naňho. Dojímal sám seba, hoci si ich požičal priamo z poznámok, čo si pripravil pre médiá. Len čo prijme ponuku na ministerský post, neprejde veľa hodín a televízie, rádiá aj všetky významné denníky budú od neho žiadať vyjadrenie.

Trulsa Berntsena zastavila nízka žena, keď s Wyllerom vychádzali z miestnosti, kde sa konala tlačová konferencia.

„Mona Daaová, denník VG. Teba už poznám...“ Odvrátila tvár od Trulsa. „Ty si zrejme nový.“

„Máte pravdu,“ usmial sa Wyller. Truls sledoval Monu Daaovú z boku. Mala celkom zlatú tvár. Širokú, možno trochu saamské črty. Nikdy však nepochopil jej telo. Vo farebných širokých háboch vyzerala skôr ako umelecká kritička starej školy než tvrdá novinárka venujúca sa kriminálnym témam. Hoci nemohla mať veľa nad tridsať, Trulsovi sa zdalo, že je v brandži už celú večnosť, silná, húževnatá s oboma nohami pevne na zemi, len tak hocičo ju nerozkývalo. Okrem toho voňala ako chlap. Klebetilo sa o nej, že používa vodu po holení Old Spice.

„Netvrдила by som, že sme sa na tlačovke toho veľa dozvedeli.“ Mona Daaová sa usmievala úsmevom novinárky, ktorá niečo chce. Akurát, že teraz akoby jej nešlo len o informácie. Pohľad priklincovala na Wyllera.

„Viac sme toho nemali,“ opätovoľ jej úsmev Wyller.

„Budem vás citovať,“ prikývla Mona Daaová. „Vaše meno?“

„Čo budete citovať?“

„Fakt, že polícia naozaj nemá viac informácií, než poskytli Hagen s Brattovou na tlačovej konferencii.“

Truls zachytil vo Wyllerových očiach paniku. „Nie, nie, nechcel som tým... ja... Prosím, nepíšte nič.“

Mona si zapisovala ďalej. „Predstavila som sa ako novinárka a malo vám byť jasné, že som tu služobne.“

Wyller hľadal pomoc u Trulsa, ten však nehovoril nič. Chalan zrazu nepôsobil tak sebaisto, ako keď lámal srdcia tým trom dievčatám.

Wyller si odkašľal a pokúsil sa pokračovať hrubším hlasom: „Nedávam vám právo použiť ten citát.“

„Chápem,“ prikývla Daaová. „Uvediem teda aj to, že polícia chce cenzurovať médiá.“

„Ja... nie, to...“ Už sa mu navalila červeň do líc a Truls mal čo robiť, aby nevybuchol do smiechu.

„Buď pokojný, len si z teba uťahujem,“ usmiala sa Mona Daaová.

Anders Wyller na ňu chvíľu hľadel, potom pomaly vydýchol.

„Vitaj v ringu. Hráme tvrdo, ale férovo. Ak sa dá, pomáhame si. Však, Berntsen?“

Truls zamrmlal čosi na odpoveď. Záležalo na nej, ako si ju vyloží.

Daaová prevrátila list v zápisníku. „Nebudem opakovať otázku, či máte podozrivých, na tú musia odpovedať tvoji nadriadení. Rada by som sa spýtala všeobecne na vyšetrovanie.“

„Nech sa páči,“ usmial sa Wyller. Zasa bol späť v sedle.

„Už neplatí, že takéto vyšetrovanie vždy upriami pozornosť na bývalých partnerov či milencov obete?“

Anders Wyller sa nadýchol na odpoveď, no Truls mu položil ruku na rameno a ujal sa slova:

„Moment, už vidím tvoj titulok. *Vedenie vyšetrovacieho tímu nechcelo zverejniť mená podozrivých, zdroj v polícii*

však pre VG potvrdil, že vyšetrovanie sa sústreďuje na bývalých partnerov a milencov obete.“

„Bože,“ vzdychla si Mona Daaová, no neprestala písať.
„Netušila som, že si taký bystrý, Berntsen.“

„A ja som netušil, že vieš, ako sa volám.“

„Každého člena policajného zboru sprevádza chýr. Toto oddelenie je dosť malé, aby som si v ňom udržala prehľad. Len ty, nový, si sa mi nejako prešmykol.“

Anders Wyller sa nasilu usmial.

„Vidím, že si sa rozhodol mlčať, tak mi aspoň prezraď, ako sa voláš.“

„Anders Wyller.“

„Tu ma nájdeš, Anders Wyller.“ Podala mu vizitku a po takmer nepatrnom zaváhaní podala druhú Trulsovi. „Ako som už spomínala, zvykneme si navzájom pomáhať. A platíme dobre za kvalitné tipy.“

„Vy predsa nemôžete platiť policajtom!“ nechápal Wyller. Vopchal si vizitku do vrečka džínsov.

„Prečo nie?“ Zavadila pohľadom o Trulsa. „Tip je tip. Ak vám niečo napadne, zavolajte. Alebo sa zastavte vo fitnesscentre Gain. Bývam tam v podstate každý večer tak od deviatej hlboko do noci. Možno sa trochu aj spoločne spojíme.“ Usmiala sa na Wyllera.

„Najradšej sa potím vonku,“ utrúsil Wyller.

Mona Daaová prikývla. „Na prechádzke so psom. Vyzeráš ako človek, čo chová psa. Páči sa mi to.“

„Prečo?“

„Som alergická na mačky. Tak fajn, chlapci, v mene obojstrannej spolupráce vám sľubujem, že vám zavolám, ak narazím na čosi, čo by sa vám mohlo zísť.“

„Ďakujem,“ prikývol Truls.

„Na to však potrebujem telefónne číslo.“ Mona Daaová uprela pohľad na Wyllera.

„Jasná vec,“ povedal rýchlo.

„Píšem si.“

Wyller jej diktoval číslicu za číslicou, až kým prekvapene nezdvihla zrak. „To je číslo na dispečing policajnej stanice.“

„Veď tam predsa pracujem,“ mykol plecom Anders Wyller. „Okrem toho chovám mačku.“

Mona Daaová zabuchla zápisník. „Zavoláme si.“

Truls sa za ňou díval, keď sa ako tučniak knísala k východu, k zvláštnym ťažkým dverám s okrúhlym priezorom.

„Porada sa začína o tretej,“ konštatoval Wyller.

Truls sa pozrel na hodinky. Popoludňajšia porada vyšetrovacieho tímu. Oddelenie vyšetrovania násilných trestných činov by bola super práca nebyť vrážd. Vraždy sú sračka. Vražda znamená nadčasy, písanie správ, nekonečné porady a vystresovaných kolegov. Aspoňže má človek po práci zdarma jedlo v kantíne. Vzdychol si a otočil sa na odchod. Vtom zmeravel. Je to ona.

Ulla.

Vychádzala von a ledva oňho zavadila pohľadom. Tvárila sa, že ho nevidí. Robila to často. Možno preto, že to vždy bolo trochu trápne, keď sa ocitli sami dvaja bez Mikaela. Obaja sa tomu vyhýbali už v mladom veku. On preto, že sa začal potiť, srdce sa mu prudko rozbúchalo a následne sa trápil prihlúplymi vetami, ktoré povedal, a tými správnymi a bystrými, čo mu nenapadli. Ona preto, lebo... zrejme preto, že sa potil, srdce mu prudko búšilo a nehovoril nič alebo len prihlúple veci.

Aj tak by na ňu najradšej zakričal.

Už však bola pri kovových dverách. Čoskoro cez ne vyjde a slnečné lúče pobozkajú jej krásne plavé vlasy.

Radšej len potichu zašepkal jej meno.

Ulla.